

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji razširjeni senat)

z dne 17. februarja 2017*

„Nepogodbena odgovornost — Natančnost tožbe — Zastaranje — Dopustnost — Člen 47 Listine o temeljnih pravicah — Razumni rok sojenja — Premoženjska škoda — Obresti na znesek neplačane globe — Stroški bančne garancije — Vzročna zveza“

V zadevi T-40/15,

Plásticos Españoles, SA, (ASPLA) s sedežem v Torrelavegi (Španija),

Armando Álvarez, SA s sedežem v Madridu (Španija),

ki so ju sprva zastopali M. Troncoso Ferrer, C. Ruixó Claramunt in S. Moya Izquierdo, nato Troncoso in Moya Izquierdo, odvetniki,

tožeči stranki,

proti

Evropski uniji, ki jo zastopa Sodišče Evropske unije, ki ga je sprva zastopal A. Placco, nato J. Inghelram, Á. Almendros Manzano in P. Giusta, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo P. van Nuffel, F. Castilla Contreras in C. Urraca Caviedes, agenti,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 268 PDEU za povrnitev škode, ki naj bi jo tožeči stranki domnevno utrpeli zaradi trajanja postopka pred Splošnim sodiščem v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673),

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat)

v sestavi S. Papasavvas, predsednik, I. Labucka, sodnica, E. Bieliūnas (poročevalec), V. Kreuschitz in I. S. Forrester, sodniki,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 24. novembra 2016

* Jezik postopka: španščina.

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeči stranki, družba Plásticos Españoles, SA (ASPLA) na eni strani in Armando Álvarez, SA na drugi, sta 24. februarja 2006 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbi zoper Odločbo Komisije C(2005) 4634 z dne 30. novembra 2005 v zvezi s postopkom na podlagi člena [101 PDEU] (zadeva COMP/F/38.354 – industrijske vreče) (v nadaljevanju: Odločba C(2005) 4634). V tožbah sta Splošnemu sodišču v bistvu predlagali, naj to odločbo razglasi za nično v delu, ki se nanaša nanju, ali, podredno, zmanjša znesek glob, ki sta jima bili naloženi.
- 2 Splošno sodišče je s sodbama z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), ti tožbi zavrnilo.
- 3 Družbi ASPLA in Armando Álvarez sta 24. januarja 2012 vložili pritožbi zoper sodbi z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673).
- 4 Sodišče je s sodbama z dne 22. maja 2014, ASPLA/Komisija (C-35/12 P, EU:C:2014:348), in z dne 22. maja 2014, Armando Álvarez/Komisija (C-36/12 P, EU:C:2014:349), ti pritožbi zavrnilo.

Postopek in predlogi strank

- 5 Tožeči stranki sta 27. januarja 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo proti Evropski uniji, ki jo zastopa Sodišče Evropske unije ali Evropska komisija.
- 6 Sodišče Evropske unije in Komisija sta 9. in 21. aprila 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča z ločenima vlogama vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991.
- 7 Predsednik tretjega senata je s sklepom z dne 27. aprila 2015 na predlog Komisije prekinil postopek v obravnavani zadevi do odločbe Sodišča, s katero se bo končal postopek v zadevi C-71/15 P, Sodišče/Kendrion.
- 8 S sklepom z dne 18. decembra 2015, Sodišče/Kendrion (C-71/15 P, neobjavljen, EU:C:2015:857), je bila zadeva izbrisana iz vpisnika Sodišča.
- 9 Splošno sodišče je po ponovnem začetku postopka v obravnavani zadevi to zadevo 17. februarja 2016 dodelilo tretjemu razširjenemu senatu.
- 10 Po delnem umiku tožb tožečih strank je bila Komisija s sklepom z dne 4. marca 2016, ASPLA in Armando Álvarez/Evropska unija (T-40/15, neobjavljen, EU:T:2016:133), izbrisana iz obravnavane zadeve kot predstavnica Unije.
- 11 Komisija je 11. marca 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom Sodišča Evropske unije.
- 12 Sodišče Evropske unije je 14. marca 2016 vložilo odgovor na tožbo.

- 13 Splošno sodišče je 4. aprila 2016 odločilo, da druga izmenjava vlog ni potrebna. Poleg tega je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika Splošnega sodišča pozvalo Sodišče Evropske unije, naj navede, ali je od tožečih strank in Komisije zahtevalo in dobilo dovoljenje, da je lahko predložilo nekatere dokumente iz prilog k odgovoru na tožbo, ki so se nanašali na zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672, v nadaljevanju: zadeva T-76/06), in na zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673, v nadaljevanju: zadeva T-78/06).
- 14 Sodišče Evropske unije je 19. aprila 2016 odgovorilo na vprašanje iz točke 13 zgoraj. Splošnemu sodišču je predlagalo, naj odloči, primarno, da mu od tožečih strank in Komisije ni bilo treba zahtevati in dobiti dovoljenja, da je lahko predložilo dokumente v zvezi z zadevama T-76/06 in T-78/06, ter, podredno, da sta tožeči stranki in Komisija implicitno dali to dovoljenje. Bolj podredno, Sodišče Evropske unije je predlagalo, naj se njegov odgovor obravnava kot predlog za sprejetje ukrepa procesnega vodstva, s katerim bi Splošno sodišče v okviru te tožbe odredilo predložitev dokumentov, ki sestavljajo spis v zadevah T-76/06 in T-78/06, in zlasti dokumentov, priloženih odgovoru na tožbo.
- 15 Predsednik tretjega razširjenega senata Splošnega sodišča je 25. aprila 2016 odločil, prvič, da se iz spisa izločijo dokumenti iz prilog k odgovoru na tožbo, vloženem v tej zadevi, ki se nanašajo na zadevi T-76/06 in T-78/06. Ta odločitev je bila obrazložena s tem, da Sodišče Evropske unije od strank v zadevah T-76/06 in T-78/06 na eni strani ni niti zahtevalo niti dobilo dovoljenja za predložitev navedenih dokumentov ter da na drugi ni zaprosilo za dostop do spisa v navedenih zadevah na podlagi člena 38(2) Poslovnika. Drugič, predsednik tretjega razširjenega senata Splošnega sodišča se je na podlagi člena 88(3) Poslovnika odločil, da tožeči stranki pozove k predložitvi stališč glede predloga za sprejetje ukrepa procesnega vodstva, ki ga je Sodišče Evropske unije bolj podredno podalo v odgovoru z dne 19. aprila 2016 iz točke 14 zgoraj.
- 16 Predsednik tretjega razširjenega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 28. aprila 2016, ASPLA in Armando Álvarez/Evropska unija (T-40/15, neobjavljen), ugodil predlogu za intervencijo, ki ga je Komisija vložila v podporo predlogom Sodišča Evropske unije, in pojasnil, da ima Komisija pravice iz člena 116(6) Poslovnika z dne 2. maja 1991.
- 17 Potem ko sta tožeči stranki vložili ustrezno obrazložen predlog, jima je Splošno sodišče 2. maja 2016 odobrilo vložitev replike.
- 18 Tožeči stranki sta 10. maja 2016 zavzeli stališče o predlogu za sprejetje ukrepa procesnega vodstva iz točke 15 zgoraj. V zvezi s tem sta poudarili, da ne nasprotujeta temu, da bi Splošno sodišče sprejelo navedeni ukrep procesnega vodstva, če bi menilo, da je primeren.
- 19 Splošno sodišče je 31. maja 2016 ugotovilo, da stanje in rešitev te zadeve glede na njen predmet zahtevata, da se mu zagotovi dostop do spisa v zadevah T-76/06 in T-78/06. Tako je Splošno sodišče v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika odločilo, da v spis obravnavane zadeve vloži spisa iz zadev T-76/06 in T-78/06.
- 20 Tožeči stranki sta 13. junija 2016 vložili repliko.
- 21 Sodišče Evropske unije je 17. junija 2016 zaprosilo, naj se mu vroči spis iz zadev T-76/06 in T-78/06.
- 22 Sodišče Evropske unije je 25. julija 2016 vložilo dupliko.
- 23 Splošno sodišče je 23. septembra 2016 tožečima strankama postavilo vprašanje in ju pozvalo, naj predložita nekatere dokumente. Tožeči stranki sta se na te zahteve odzvali z dopisom z dne 10. oktobra 2016.

- 24 Stranke so na obravnavi 24. novembra 2014 podale ustne navedbe in odgovorile na ustna vprašanja Splošnega sodišča.
- 25 Predstavnik tožečih strank je 6. decembra 2016 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil dopis, s katerim je zadnjenavedeno obvestil, da je pri enem od odgovorov na ustno vprašanje storil napako, ki je bila zabeležena v zapisnik obravnave.
- 26 S sklepom z dne 16. decembra 2016 je bil ustni del postopka ponovno odprt. Dopis tožeče stranke iz točke 25 zgoraj je bil 19. decembra 2016 vložen v spis.
- 27 Sodišče Evropske unije je 21. decembra 2016 predložilo stališča o dopisu iz točke 25 zgoraj.
- 28 Ustni del postopka se je končal 9. januarja 2017.
- 29 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:
- Sodišču Evropske unije naloži, da poravna škodo, ki jima je bila povzročena zaradi kršitve člena 47, drugi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, in sicer, naj plača znesek 3.495.038,66 EUR (tri milijone štiristo petindevetdeset tisoč in osemindeset evrov ter šestinšestdeset centov), povečan za kompenzacijske in zamudne obresti po stopnji Evropske centralne banke (ECB), zvišani za dve odstotni točki, in sicer od dneva vložitve tožbe;
 - Sodišču Evropske unije naloži plačilo stroškov.
- 30 Sodišče Evropske unije, ki ga podpira Komisija, Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- primarno, tožbo razglasi za nedopustno ali, če to ni mogoče, jo razglasi za delno nedopustno, kar zadeva škodo, ki naj bi nastala pred 27. januarjem 2010;
 - podredno, odškodninski zahtevek za zatrjevano premoženjsko škodo zavrne kot neutemeljen;
 - tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost

- 31 Sodišče Evropske unije navaja dva ugovora nedopustnosti, ki se nanašata na nejasnost in nenatančnost tožbe ter na zastaranje zahtevka za povrnitev zatrjevane premoženjske škode.

Ugovor nedopustnosti, naveden primarno, ki se nanaša na nejasnost in nenatančnost tožbe

- 32 Sodišče Evropske unije trdi, da je treba tožbo v celoti razglasiti za nedopustno, ker ni jasna in natančna glede škode, ki jo je posamično utrpela vsaka od tožečih strank.
- 33 V zvezi s tem je treba spomniti, da mora na podlagi člena 21, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije v povezavi s členom 53, prvi odstavek, navedenega statuta in člena 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 vsaka tožba vsebovati navedbo predmeta spora in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta podatek mora biti dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in Splošnemu sodišču, da odloči o tožbi, glede na okoliščine primera, brez drugih podatkov v utemeljitev. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega izvajanja sodne oblasti morajo biti bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih tožba temelji – da bi bila dopustna – vsaj na kratko, vendar pregledno in

razumljivo razvidni iz besedila tožbe. Natančneje, da bi tožba za povrnitev škode, ki naj bi jo domnevno povzročila institucija Unije, zadostila tem zahtevam, mora vsebovati elemente, ki omogočajo opredelitev ravnanja, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, iz katerih meni, da obstaja vzročna zveza med tem ravnanjem in škodo, ki naj bi jo utrpela, ter naravo in obseg te škode (glej sodbo z dne 7. oktobra 2015, Accorinti in drugi/ECB, T-79/13, EU:T:2015:756, točka 53 in navedena sodna praksa).

- 34 Na prvem mestu, tožbeni predlogi v obravnavani zadevi, kot navaja Sodišče Evropske unije, res vsebujejo zahtevek za povrnitev škode, ki je bila ocenjena kot celota.
- 35 Vendar je iz predstavitve tožbe in spremnih dokumentov razvidno, da sta tožbo hkrati vložili družbi ASPLA in Armando Álvarez. Poleg tega se predlogi v tožbi ob upoštevanju vsebine te tožbe nanašajo na povrnitev premoženjske škode, ki naj bi jo tožeči stranki utrpeli zaradi domnevne kršitve zahtev v zvezi s spoštovanjem razumnega roka sojenja (v nadaljevanju: razumni rok sojenja) v zadevah T-76/06 in T-78/06, ki sta se nanašali na družbo ASPLA oziroma Armando Álvarez.
- 36 Dalje, kar zadeva opredelitev škode, ki jo je posamično utrpela vsaka od tožečih strank, je treba poudariti, da je treba v zvezi s tem vprašanjem preučiti dokaze, ki sta jih ti predložili, in da torej spada v okvir presoje utemeljenosti te tožbe. Vsekakor je iz spisa razvidno, da sta tožeči stranki predložili elemente, potrebne za opredelitev škode, ki sta jo posamično utrpeli.
- 37 Na drugem mestu, tožeči stranki res trdita, prvič, da je bilo trajanje postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 za 24 oziroma 28 mesecev daljše od razumnega roka sojenja, saj jima je bil datum obravnave v vsaki od teh zadev sporočen 14. januarja 2011 in ne dve leti po tem, ko je Komisija vložila dupliko, in sicer 12. februarja 2009 oziroma 6. oktobra 2008.
- 38 Drugič, tožeči stranki trdita, da je povprečna prekoračitev razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 25 mesecev in pol, škodo pa ocenjujeta na podlagi preprostega izračuna *pro rata*, ki temelji na vseh zneskih, ki naj bi jih plačali med postopkom v zadevah T-76/06 in T-78/06 ter v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 22. maja 2014, ASPLA/Komisija (C-35/12 P, EU:C:2014:348), in z dne 22. maja 2014, Armando Álvarez/Komisija (C-36/12 P, EU:C:2014:349).
- 39 Vendar je treba poudariti, da Sodišče Evropske unije v odgovoru na tožbo vlaga ugovor nedopustnosti zaradi zastaranja. Poleg tega izpodbija obstoj kršitve v zvezi z navedenim razumnim rokom sojenja in tezo take kršitve. Prav tako izpodbija obstoj zatrjevanje škode in njen obseg. Trdi tudi, da ni vzročne zveze. Nazadnje, Sodišče Evropske unije je na obravnavi lahko zavzelo stališče o odgovoru tožečih strank na pisno vprašanje Splošnega sodišča, v katerem sta navedli datum, ko sta začeli trpeti škodo v vsaki od zadev T-76/06 in T-78/06.
- 40 Iz tega sledi, da sta tožeči stranki predložili elemente, potrebne za opredelitev škode, ki jo je vsaka od njiju osebno utrpela, in da je Sodišče Evropske unije lahko predstavilo trditve v obrambo, in sicer tudi na obravnavi. Poleg tega ti elementi Splošnemu sodišču omogočajo odločanje.
- 41 Prvi ugovor nedopustnosti je torej treba zavrniti.

Ugovor nedopustnosti, naveden podredno, ki se nanaša na zastaranje zahtevka za povrnitev zatrjevanje premoženjske škode

- 42 Sodišče Evropske unije trdi, da tožba ni dopustna v delu, v katerem se predlaga povrnitev škode, nastale več kot pet let pred vložitvijo te tožbe, torej pred 27. januarjem 2010.

- 43 V zvezi s tem je treba spomniti, da člen 46 Statuta Sodišča Evropske unije, ki se v skladu s členom 53, prvi odstavek, tega statuta uporablja za postopek pred Splošnim sodiščem, določa:
- „Tožbe proti Uniji v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve. Zastaralni rok se prekine, če se pri Sodišču vloži tožba ali če je oškodovanec predhodno naslovil svojo zahtevo na pristojno institucijo Unije [...]“
- 44 Iz sodne prakse izhaja, da je namen zastaranja uskladiti varstvo pravic oškodovane osebe in načelo pravne varnosti. Trajanje tako predpisanega zastaralnega roka je določeno ob upoštevanju zlasti časa, ki ga potrebuje domnevno oškodovana stranka, da zbere ustrezne informacije za morebitno tožbo in preveri dejstva, na katera bi se lahko sklicevala v podporo tej tožbi (sodba z dne 8. novembra 2012, Evropaiki Dynamiki/Komisija, C-469/11 P, EU:C:2012:705, točka 33; v tem smislu glej tudi sklep z dne 18. julija 2002, Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Komisija, C-136/01 P, EU:C:2002:458, točka 28).
- 45 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da zastaralni rok začne teči, ko so izpolnjeni vsi pogoji, od katerih je odvisna obveznost povračila (glej sodbo z dne 8. novembra 2012, Evropaiki Dynamiki/Komisija, C-69/11 P, EU:C:2012:705, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 46 Seveda je treba člen 46 Statuta Sodišča Evropske unije razlagati v smislu, da zastaranja ni mogoče uveljavljati proti oškodovani osebi, če je bila ta oseba s podlago za navedeno škodo seznanjena šele pozneje in tako ni imela na voljo razumnega roka, da bi svojo tožbo ali zahtevo vložila pred iztekom zastaralnega roka. Vendar pa pogoji iz člena 340, drugi odstavek, PDEU, od katerih je odvisna obveznost povračila škode, in s tem pravila zastaranja, ki urejajo tožbe za povračilo navedene škode, lahko temeljijo le na strogo objektivnih merilih (glej sodbo z dne 8. novembra 2012, Evropaiki Dynamiki/Komisija, C-469/11 P, EU:C:2012:705, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).
- 47 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da naj se subjektivna presoja oškodovane osebe glede obstoja škode ne bi upoštevala pri določitvi začetka teka zastaralnega roka za tožbo zaradi nepogodbene odgovornosti Unije (glej sodbi z dne 8. novembra 2012, Evropaiki Dynamiki/Komisija, C-469/11 P, EU:C:2012:705, točka 37 in navedena sodna praksa; in z dne 28. februarja 2013, Inalca in Cremonini/Komisija, C-460/09 P, EU:C:2013:111, točka 70).
- 48 V obravnavani zadevi je treba poudariti, da je „kršitev“, na katero se nanaša ta „tožba proti Uniji“, kršitev postopka zaradi domnevnega nespoštovanja razumnega roka sojenja sodišča Unije. Pri določitvi začetka teka petletnega zastaralnega roka iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije je torej treba upoštevati to okoliščino. Natančneje, zastaralni rok ne more začeti teči z dnem, ko dejanje, ki je vzrok za škodo, še traja, ampak je treba začetek teka tega roka določiti na dan, ko se je dejanje, ki je vzrok za škodo, v celoti uresničilo.
- 49 V posebnem primeru odškodninske tožbe za povrnitev škode, ki je domnevno nastala zaradi morebitnega neupoštevanja razumnega roka sojenja, je treba začetek teka petletnega zastaralnega roka iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije, če se je sporni rok sojenja končal z odločbo, določiti na datum, ko je bila ta odločba sprejeta. Tak datum je namreč gotov datum, ki se določi na podlagi objektivnih meril. Zagotavlja spoštovanje načela pravne varnosti in omogoča varstvo pravic tožečih strank.
- 50 V tej zadevi tožeči stranki zahtevata povrnitev škode, ki sta jo domnevno utrpeli zaradi roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06. Ti zadevi sta se končali s sodbama z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673). Zastaralni rok je zato začel teči 16. novembra 2011.

- 51 Poleg tega sta tožeči stranki vložili tožbo v tej zadevi in tako zastaralni rok prekinili 27. januarja 2015, to je pred iztekom petletnega roka iz člena 46 Statuta Sodišča Evropske unije. Ta tožba zato ni zastarala.
- 52 Ob upoštevanju navedenega je treba drugi ugovor nedopustnosti zavriniti.

Vsebinska presoja

- 53 V skladu s členom 340, drugi odstavek, PDEU mora Unija v primeru nepogodbene odgovornosti v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomestiti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti.
- 54 V skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 340, drugi odstavek, PDEU izhaja, da sta vzpostavitev nepogodbene odgovornosti Unije in uveljavljanje pravice do povračila nastale škode odvisna od izpolnitve vseh pogojev, in sicer nezakovitosti ravnanja, ki se očita institucijam, ter obstoja škode in vzročne zveze med tem ravnanjem in navedeno škodo (sodbi z dne 29. septembra 1982, *Oleifici Mediterranei/EGS*, 26/81, EU:C:1982:318, točka 16, in z dne 9. septembra 2008, *FIAMM in drugi/Svet in Komisija*, C-120/06 P in C-21/06 P, EU:C:2008:476, točka 106).
- 55 Če eden od teh pogojev ni izpolnjen, je treba tožbo zavriniti v celoti, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje za nepogodbeno odgovornost Unije (sodba z dne 14. oktobra 1999, *Atlanta/Evropska skupnost*, C-104/97 P, EU:C:1999:498, točka 65; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 15. septembra 1994, *KYDEP/Svet in Komisija*, C-146/91, EU:C:1994:329, točka 81). Poleg tega sodišču Unije ni treba preučiti teh pogojev v določenem vrstnem redu (sodba z dne 18. marca 2010, *Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija*, C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 42; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 9. septembra 1999, *Lucaccioni/Komisija*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, točka 13).
- 56 V obravnavani zadevi tožeči stranki trdita, prvič, da je bil zaradi trajanja postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 kršen razumni rok sojenja. Drugič, trdita, da jima je zaradi te kršitve nastala premoženjska škoda, ki jo je treba povrniti.

Domnevna kršitev razumnega roka sojenja

- 57 Tožeči stranki trdita, da je bil zaradi trajanja postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 kršen razumni rok sojenja, kar pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila Unije, s katerim so posameznikom podeljene pravice. Predvsem trdita, da je ta kršitev dokazana s sodbama z dne 26. novembra 2013, *Kendrion/Komisija* (C-50/12 P, EU:C:2013:771), in z dne 26. novembra 2013, *Groupe Gascogne/Komisija* (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Dodajata, da sta imeli zadevi T-76/06 in T-78/06 na eni strani ter zadeve, v katerih so bile izdane sodbe z dne 16. novembra 2011, *Kendrion/Komisija* (T-54/06, neobjavljena, EU:T:2011:667), z dne 16. novembra 2011, *Groupe Gascogne/Komisija* (T-72/06, neobjavljena, EU:T:2011:671), in z dne 16. novembra 2011, *Sachsa Verpackung/Komisija* (T-79/06, neobjavljena, EU:T:2011:674), na drugi enak predmet (isto odločbo Komisije), da so bila za njih značilna primerljiva dejstva in vzrok (isti omejevalni sporazum) ter da so bile njihove postopkovne okoliščine enake ali zelo podobne.
- 58 Trdita tudi, da bi bilo ustni del postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 treba odpreti dve leti po tem, ko je Komisija vložila dupliko, torej 12. februarja 2009 oziroma 6. oktobra 2008. Datum obravnave pa naj bi jima bil sporočen 14. januarja 2011. Iz tega sklepata, da so bili postopki v zadevah T-76/06 in T-78/06 za 24 mesecev oziroma 28 mesecev daljši od razumnega roka sojenja.

- 59 Sodišče Evropske unije izpodbija te navedbe. Namreč, prvič, Splošno sodišče naj bi bilo edino pristojno za odločanje o tej tožbi, na zadevi T-76/06 in T-78/06 pa naj ne bi mogoče prenesti zaključkov, ki jih je Sodišče izpeljalo iz sodb z dne 26. novembra 2013, *Kendrion/Komisija* (C-50/12 P, EU:C:2013:771), in z dne 26. novembra 2013, *Gascogne/Komisija* (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Drugič, čas med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 naj bi le za 17 mesecev oziroma 21 mesecev presegel povprečno trajanje te faze postopka pred Splošnim sodiščem, ki je bilo v zadevah v zvezi z izvajanjem konkurenčnega prava ugotovljeno za obdobje med letoma 2007 in 2010. Poleg tega naj bi skupno trajanje postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 le za 15 mesecev preseglo povprečno trajanje postopkov pred Splošnim sodiščem, ki je bilo v zadevah v zvezi z izvajanjem konkurenčnega prava ugotovljeno za obdobje med letoma 2006 in 2015. Tretjič, zadevi T-76/06 in T-78/06 naj bi bilo treba šteti za „zapleteni“. Četrtrič, upoštevati naj bi bilo treba dejstvo, da Sodišče Evropske unije deluje v večjezičnem okolju, ki je edinstveno v Evropi in celo na svetu. Poleg tega naj bi se v petnajstih zadevah, ki so povezane s tožbami zoper Odločbo C(2005) 4634, uporabljalo šest različnih jezikov. Petič, upoštevati naj bi bilo treba omejeno trajanje mandata sodnikov in dolgotrajno bolezen enega od članov senata, ki sta mu bili ti zadevi dodeljeni. Šestič, ravnanje tožečih strank naj ne bi bilo popolnoma nepovezano s kopičenjem zamude v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 60 V zvezi s tem je treba poudariti, da člen 47, drugi odstavek, Listine o temeljnih pravicah med drugim določa, da ima „[v]sakdo [...] pravico, da o njegovi zadevi pravično, javno in v razumnem roku odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče“.
- 61 Za tako pravico, katere obstoj je bil pred začetkom veljavnosti Listine o temeljnih pravicah potrjen kot splošno načelo prava Unije, je bilo odločeno, da se lahko uveljavlja v okviru sodnega varstva zoper odločbo Komisije (glej sodbo z dne 16. julija 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, točka 178 in navedena sodna praksa).
- 62 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da se je postopek v zadevah T-76/06 in T-78/06 začel 24. februarja 2006, ko je vsaka od tožečih strank v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, končal pa se je z izrekom sodb z dne 16. novembra 2011, *ASPLA/Komisija* (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, *Álvarez/Komisija* (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673). Trajanje postopka v teh zadevah je bilo približno pet let in devet mesecev.
- 63 Podrobna preučitev spisov v zadevah T-76/06 in T-78/06 pa pokaže, da z nobeno okoliščino navedenih zadev ni mogoče upravičiti trajanja postopka v teh zadevah.
- 64 Prvič, poudariti je treba, da sta se zadevi T-76/06 in T-78/06 nanašali na spore v zvezi z obstojem kršitve pravil o konkurenci ter da imata v skladu s sodno prakso temeljna zahteva po pravni varnosti, ki mora biti zagotovljena gospodarskim subjektom, in cilj, da se zagotovi neizkrivljena konkurenca na notranjem trgu, velik pomen ne samo za pritožnico in njene konkurente, ampak tudi za tretje osebe, ker je zadevnih oseb veliko in so finančni interesi precejšnji (sodba z dne 16. julija 2009, *Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Komisija*, C-385/07 P, EU:C:2009:456, točka 186).
- 65 Drugič, ugotoviti je treba, da so v zadevi T-76/06 med koncem pisnega dela postopka z vložitvijo duplike Komisije 16. februarja 2007 na eni strani ter začetkom ustnega dela postopka 23. novembra 2010 na drugi pretekla približno tri leta in deset mesecev, torej 46 mesecev. Dalje so v zadevi T-78/06 med koncem pisnega dela postopka 9. oktobra 2006 ter začetkom ustnega dela postopka 23. novembra pretekla približno štiri leta in dva meseca, torej 50 mesecev.
- 66 V tem obdobju se med drugim opravijo povzetek trditev strank, priprava zadev, analiza dejanskih in pravnih elementov sporov ter priprava ustnega dela postopka. Tako je trajanje tega obdobja odvisno zlasti od zapletenosti spora ter ravnanja strank in nastanka postopkovnih dogodkov.

- 67 Glede zapletenosti spora je treba najprej spomniti, da sta se zadevi T-76/06 in T-78/06 nanašali na tožbi, ki sta bili vloženi zoper odločbo Komisije v zvezi s postopkom na podlagi člena 101 PDEU.
- 68 Kot je razvidno iz spisa v zadevah T-76/06 in T-78/06, je stopnja zapletenosti tožb, ki se nanašajo na Komisijino izvajanje konkurenčnega prava, višja kot v drugih vrstah zadev, predvsem zaradi dolžine izpodbijane odločbe, obsega spisa in potrebe po podrobni presoji številnih zapletenih dejstev, ki so pogosto razpršena v času in prostoru.
- 69 Tako je 15-mesečno obdobje med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka načeloma primerno obdobje za obravnavo zadev, ki se nanašajo na izvajanje konkurenčnega prava, kot sta zadevi T-76/06 in T-78/06.
- 70 Dalje, upoštevati je treba okoliščino, da je bilo zoper Odločbo C(2005) 4634 vloženih več tožb.
- 71 Tožbe, vložene zoper isto odločbo, ki jo je Komisija sprejela na podlagi konkurenčnega prava Unije, namreč načeloma zahtevajo vzporedno obravnavo, tudi kadar te tožbe niso združene. Ta vzporedna obravnava je zlasti upravičena zaradi povezanosti navedenih tožb in potrebe po zagotovitvi doslednosti pri njihovi analizi in odgovoru, ki ga je treba dati nanje.
- 72 Tako lahko vzporedna obravnava povezanih zadev upravičuje, da se obdobje med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela za vsako dodatno povezano zadevo podaljša za en mesec.
- 73 V obravnavani zadevi je bilo zoper Odločbo C(2005) 4634 vloženih 15 tožb. Vendar je ena od tožečih strank umaknila tožbo zoper to odločbo (sklep z dne 6. julija 2006, Cofira-Sac/Komisija, T-43/06, neobjavljen, EU:T:2006:192). Na podlagi dveh tožb, vloženih zoper Odločbo C(2005) 4634, pa sta bili izdani sodbi z dne 13. septembra 2010, Trioplast Wittenheim/Komisija (T-26/06, neobjavljena, EU:T:2010:387), in z dne 13. septembra 2010, Trioplast Industrier/Komisija (T-40/06, EU:T:2010:388).
- 74 V teh okoliščinah je obravnavanje 12 drugih zadev v zvezi s tožbami, vloženimi zoper Odločbo C(2005) 4634, upravičilo podaljšanje postopka za 11 mesecev v zadevi T-76/06 in v zadevi T-78/06.
- 75 Zato je bilo obdobje 26 mesecev (15 mesecev plus 11 mesecev) med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka načeloma primerno za obravnavo vsake od zadev T-76/06 in T-78/06.
- 76 Kar zadeva ravnanje strank in nastanek postopkovnih dogodkov v zadevah T-76/06 in T-78/06, tako ravnanje ali nastanek takih dogodkov v teh zadevah nikakor ni vplivalo na čas med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka.
- 77 Nazadnje, upoštevati je treba okoliščino, da je Komisija v Odločbi C(2005) 4634 tožečima strankama naložila globo skupaj in solidarno, ker je imela družba Armando Álvarez v lasti 98,6 % kapitala družbe ASPLA in se je za prvo družbo torej štelo, da je imela odločilen vpliv na drugo. Tako je družba Armando Álvarez s tožbo v zadevi T-78/06 predlagala razglasitev ničnosti Odločbe C(2005) 4634 v delu, v katerem ji je bila s to odločbo pripisana odgovornost za kršitev, ugotovljeno v navedeni odločbi.
- 78 Zadevi T-76/06 in T-78/06 sta bili torej zelo tesno povezani, zaradi te povezanosti pa je bila zadeva T-78/06 obravnavana z zadevo T-76/06 in z enako hitrostjo kot zadnjenavedena. Čeprav je bil pisni del postopka v zadevi T-78/06 končan štiri mesece prej kot pisni del postopka v zadevi T-76/06, ustnega dela postopka v zadevi T-78/06 torej ni bilo mogoče začeti pred začetkom ustnega dela postopka v zadevi T-76/06.
- 79 Poleg tega, kot je razvidno iz spisa v zadevah T-76/06 in T-78/06, je senat, odgovoren za ti zadevi, 23. novembra 2010 podprl združitev navedenih zadev za namene ustnega dela postopka, brez poseganja v stališča strank v vsaki od teh zadev. Tožeči stranki sta v stališčih o morebitni združitvi zadev

T-76/06 in T-78/06 pojasnili, da ne vidita ovir za tako združitev, če bi Splošno sodišče menilo, da bi to lahko prispevalo k učinkovitosti postopka. Vendar pa je Komisija nasprotovala taki združitvi, ki nazadnje ni bila odrejena.

- 80 Zato je bilo zaradi zelo tesne povezave med zadevama T-76/06 in T-78/06 upravičeno, da se za dodatne štiri mesece podaljša obdobje med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka v zadevi T-78/06.
- 81 Tako ob upoštevanju posebnih okoliščin v zadevah T-76/06 in T-78/06 obdobje 46 mesecev, ki je preteklo med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka v zadevi T-76/06, in obdobje 50 mesecev, ki je preteklo med koncem pisnega dela postopka in začetkom ustnega dela postopka v zadevi T-78/06, kažeta na obdobje neupravičene nedejavnosti 20 mesecev v vsaki od zadev.
- 82 Tretjič, preučitev spisov v zadevah T-76/06 in T-78/06 ni razkrila nobene okoliščine, na podlagi katere bi bilo mogoče sklepati o obstoju obdobja neupravičene nedejavnosti med datumom vložitve tožb in datumom vložitve duplik na eni strani ter med začetkom ustnega dela postopka in razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), na drugi.
- 83 Iz tega sledi, da je bil s postopkom v zadevah T-76/06 in T-78/06, ki se je končal z razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), kršen člen 47, drugi odstavek, Listine o temeljnih pravicah, ker je postopek za 20 mesecev presegel razumni rok sojenja, kar pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila Unije, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

Zatrjevana premoženjska škoda in domnevna vzročna zveza

- 84 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti škoda, katere povrnitev se zahteva v okviru tožbe za ugotovitev nepogodbene odgovornosti Unije, dejanska in gotova, kar mora dokazati tožeča stranka (glej sodbo z dne 9. novembra 2006, Agraz in drugi/Komisija, C-243/05 P, EU:C:2006:708, točka 27 in navedena sodna praksa). Ta mora predložiti prepričljive dokaze o obstoju in obsegu škode, ki jo zatrjuje (glej sodbo z dne 16. septembra 1997, Blackspur DIY in drugi/Svet in Komisija, C-362/95 P, EU:C:1997:401, točka 31 in navedena sodna praksa).
- 85 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora za to, da je podana vzročna zveza, ki jo zahteva člen 340, drugi odstavek, PDEU, obstajati dovolj neposredna zveza med ravnanjem institucij in škodo (sodbi z dne 18. marca 2010, Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija, C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 53, in z dne 14. decembra 2005, Beamglow/Parlament in drugi, T-383/00, EU:T:2005:453, točka 193; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 4. oktobra 1979, Dumortier in drugi/Svet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, EU:C:1979:223, točka 21). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 30. septembra 1998, Coldiretti in drugi/Svet in Komisija, T-149/96, EU:T:1998:228, točka 101 in navedena sodna praksa).
- 86 V obravnavani zadevi, prvič, tožeči stranki v tožbi trdita, da jima je bila povzročena premoženjska škoda, ki zajema izgubo, nastalo, ker so bile, na eni strani, med prekomernim povprečnim trajanjem postopka v dolžini 25 mesecev in pol plačane obresti na znesek globe, ki jima je bila naložena z Odločbo (2005) 4634 (v nadaljevanju: obresti na znesek globe), in ker so bili, na drugi strani, med tem prekomernim trajanjem plačani stroški bančne garancije, ki sta jo pridobili, da jima ne bi bilo treba takoj plačati zneska globe (v nadaljevanju: stroški bančne garancije). To škodo naj bi bilo treba oceniti s preprostim izračunom *pro rata*, ki bi temeljil na stroških bančne garancije, plačanih med 20. februarjem 2006 in 1. avgustom 2014, ter na obrestih na znesek globe, ki so bile plačane med 15. marcem 2006 in 22. julijem 2014.

- 87 Drugič, tožeči stranki trdita, da je vzročna zveza med zatrjevano škodo in domnevno kršitvijo razumnega roka sojenja očitna. Namreč, če razumni rok sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 ne bi bil kršen, tožečima strankama ne bi bilo treba 25 mesecev in pol plačevati obresti na znesek globe in stroškov bančne garancije.
- 88 Sodišče Evropske unije na prvem mestu izpodbija trditve tožečih strank v zvezi s premoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpeli.
- 89 Primarno trdi, da obresti na znesek globe in stroškov bančne garancije ni mogoče šteti za škodo. Namreč, prvič, obresti na znesek globe naj bi bile nadomestilo za dejstvo, da Komisija ni mogla razpolagati z zneskom, do katerega je bila upravičena, tožeči stranki pa bi neupravičeno obogateli, če bi jima bila dodeljena odškodnina za znesek, ki ustreza tem obrestim. Drugič, tožeči stranki naj bi prostovoljno sprejeli breme v zvezi s stroški bančne garancije v zameno za možnost, ki jima je bila ponujena, da zneska globe ne plačata takoj. Ker je to breme vključevalo pridobitev ugodnosti, naj torej nikakor ne bi bilo mogoče sklepati, da gre za škodo v strogem pomenu.
- 90 Podredno Sodišče Evropske unije trdi, da metoda, ki sta jo tožeči stranki uporabili za izračun njune domnevne škode, ni pravilna in ne omogoča njenega ovrednotenja. Prvič, s sorazmernim izračunom, kot sta ga opravili tožeči stranki, naj ne bi bilo mogoče izračunati deleža stroškov za obdobje, ki bi ustrezalo neupravičeni zamudi. Drugič, na podlagi elementov, ki sta jih tožeči stranki uporabili za ovrednotenje svoje škode, naj ne bi bilo mogoče izračunati hipotetične škode zaradi domnevne zamude pri postopku v zadevah T-76/06 in T-78/06. Za oceno hipotetične škode, ki bi jo utrpeli zaradi neupravičene zamude pri postopku, naj bi bilo namreč treba primerjati stroške, ki sta jih dejansko morali nositi za plačilo globe, in hipotetične stroške, ki bi jih morali nositi, če pri postopku ne bi bilo zamude in če bi prej plačali globo. V nekaterih okoliščinah pa naj bi bilo zelo verjetno, da bi bila za podjetje ugodnejša odložitve plačila globe, čeprav bi moralo zaradi odloženega plačila plačati dodatne obresti po fiksni obrestni meri, kot je 3,56-odstotna obrestna mera, ki jo je določila Komisija. Sodišče Evropske unije v dupliki dodaja, da odloženo plačilo po definiciji prinaša ugodnost in da je navedena ugodnost v obravnavani zadevi prisotna.
- 91 Na drugem mestu, po mnenju Sodišča Evropske unije vzročna zveza med zatrjevano premoženjsko škodo, povezano s stroški bančne garancije in obrestmi na znesek globe, na eni strani in zatrjevano kršitvijo razumnega roka sojenja na drugi ni dovolj neposredna. Ta premoženjska škoda naj bi bila namreč posledica lastne odločitve tožečih strank, da ne izpolnita obveznosti v zvezi s plačilom globe v roku iz Odločbe C(2005) 4634, čeprav je bila ta odločba izvršilni naslov. Izbira tožečih strank naj bi obstajala, ko sta se odločili za zagotovitev bančne garancije, in med vsem obdobjem, ko sta navedeno garancijo ohranjali.

– *Uvodne ugotovitve*

- 92 Poudariti je treba, da je člen 2 Odločbe C(2005) 4634 določal, da je treba globe, naložene s to odločbo, plačati v treh mesecih od uradnega obvestila o tej odločbi. Na podlagi člena 86 Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 145), je člen 2 te odločbe določal, da bodo ob izteku trimesečnega roka obresti samodejno dolgovane po obrestni meri, ki jo ECB uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja in velja prvi dan meseca, v katerem je bila ta odločba sprejeta, povečani za tri in pol odstotne točke, to je po obrestni meri 5,56 %.
- 93 V skladu s členom 299, prvi odstavek, PDEU je bila Odločba C(2005) 4634 izvršilni naslov, ker je v členu 2 tožečima strankama nalagala denarno obveznost. Poleg tega vložitev ničnostne tožbe zoper to odločbo na podlagi člena 263 PDEU ni zadržala izvršitve navedene odločbe, ker tožbe, vložene pri Sodišču Evropske unije, v skladu s členom 278 PDEU nimajo odložilnega učinka.

- 94 Ko je Komisija tožečima strankama vročila Odločbo C(2005) 4634, ju je opozorila, da če bi tožeči stranki začeli postopek pred Splošnim sodiščem ali Sodiščem, ne bo sprejela nobenega ukrepa za izterjavo, dokler v zadevi ne bo odločeno, če bosta pred iztekom roka za plačilo izpolnjena dva pogoja. Na podlagi člena 86(5) Uredbe št. 2342/2002 sta bila zadevna pogoja ta: prvič, na terjatev Komisije so morale od izteka roka za plačilo teči obresti po obrestni meri 3,56 %, in drugič, pred iztekom roka za plačilo je bilo treba zagotoviti bančno garancijo, ki je bila sprejemljiva za Komisijo ter je pokrivala hkrati dolg in obresti oziroma povečanja dolga.
- 95 Tožeči stranki sta v pisanjih, predloženih v tej zadevi, pojasnili, da sta se odločili, da ne bosta takoj plačali globe, ki jima je bila naložena, ter da bosta zagotovili bančno garancijo v skladu z možnostjo, ki jima jo je dala Komisija, in proti plačilu obresti po obrestni meri 3,56 %.
- 96 Z vidika teh ugotovitev je treba preučiti zatrjevano premoženjsko škodo ter domnevno vzročno zvezo med to škodo in kršitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06.

– Plačilo obresti na znesek globe

- 97 Prvič, iz dokumentov, ki sta jih predložili tožeči stranki, in ustnih pojasnil njunih predstavnikov, ki so bila zabeležena v zapisnik obravnave, je razvidno, da je družba Armando Álvarez 22. julija 2014 plačala celotni znesek obresti na znesek globe, ki so zapadle med postopkom v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 98 Iz tega sledi, da družba ASPLA očitno ni utrpela osebne škode zaradi plačila obresti na znesek globe v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 99 Drugič, kar zadeva škodo, ki naj bi jo utrpela družba Armando Álvarez, je treba ugotoviti, da je bil zaradi uporabe člena 299, prvi odstavek, PDEU v povezavi s členom 278 PDEU, ki sta navedena zgoraj v točki 93, znesek globe, naložene z Odločbo C(2005) 4634, dolgovan Komisiji kljub vložitvi ničnostne tožbe zoper navedeno odločbo. Tako je treba obresti na znesek globe po obrestni meri 3,56 % opredeliti kot zamudne obresti.
- 100 Poleg tega je treba navesti, da družba Armando Álvarez v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, ni plačala niti zneska globe niti zamudnih obresti. Tako je družba Armando Álvarez med postopkom v navedenih zadevah razpolagala z zneskom, ki je ustrezal znesku te globe, povečane za zamudne obresti.
- 101 Tožeči stranki pa nista predložili dokazov, s katerimi bi bilo mogoče dokazati, da je bil v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, znesek zamudnih obresti, ki jih je družba Armando Álvarez pozneje plačala Komisiji, višji od ugodnosti, ki jih je ta družba lahko imela zaradi razpolaganja z zneskom, enakim znesku globe, povečane za zamudne obresti. Drugače povedano, tožeči stranki nista dokazali, da so obresti na znesek globe, ki so tekle v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja, višje od ugodnosti, ki jo je družba Armando Álvarez lahko imela zaradi neplačila globe, povečane za obresti, ki so zapadle na datum, ko je bil razumni rok sojenja kršen, in obresti, ki so zapadle v času, ko se je ta kršitev nadaljevala.
- 102 Iz tega sledi, da tožeči stranki nista dokazali, da je družba Armando Álvarez v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, utrpela dejansko in gotovo škodo zaradi plačila zamudnih obresti na znesek globe, naložene z Odločbo C(2005) 4634.
- 103 Zahtevek za povrnitev zatrjevane škode, ki je nastala, ker sta tožeči stranki plačali dodatne obresti na znesek globe, je treba torej zavrniti, ne da bi bilo treba presoditi, ali obstaja zatrjevana vzročna zveza.

– *Plačilo stroškov bančne garancije*

- 104 Na prvem mestu, v zvezi s škodo je iz spisa razvidno, prvič, da je družba ASPLA zagotovila bančno garancijo za znesek v višini 10.731.000 EUR, povečan za obresti, in drugič, da je družba Armando Álvarez pri štirih različnih bankah zagotovila več bančnih garancij za skupni znesek v višini 31.269.000 EUR, povečan za zamudne obresti. Poleg tega elementi iz spisa potrjujejo, da je vsaka od tožečih strank stroške bančne garancije med trajanjem postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 plačevala v obliki četrletnih provizij.
- 105 Glede na elemente iz spisa je tako treba ugotoviti, da je vsaka tožeča stranka dokazala, da ji je osebno nastala dejanska in gotova škoda, ki zajema izgubo zaradi plačila stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 106 Na drugem mestu, v zvezi z vzročno zvezo je treba navesti, prvič, da če trajanje postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 ne bi prekoračilo razumnega roka sojenja, tožečima strankama ne bi bilo treba plačati stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza tej prekoračitvi.
- 107 Tako obstaja vzročna zveza med kršitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 ter nastankom škode, ki sta jo imeli tožeči stranki in ki zajema izgubo, ki jima je nastala, ker sta plačali stroške bančne garancije v obdobju, ki ustreza prekoračenemu razumnemu roku sojenja.
- 108 Drugič, poudariti je treba, da mora biti očitano ravnanje odločilni vzrok škode (sklep z dne 31. marca 2011, Mauerhofer/Komisija, C-433/10 P, neobjavljen, EU:C:2011:204, točka 127, in sodba z dne 10. maja 2006, Galileo International Technology in drugi/Komisija, T-279/03, EU:T:2006:121, točka 130; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 18. marca 2010, Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija, C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 61). Drugače povedano, tudi ob morebitnem prispevku institucij k škodi, za katero se zahteva odškodnina, je ta prispevek lahko preveč oddaljen zaradi odgovornosti drugih oseb, med drugim tožeče stranke (sodba z dne 18. marca 2010, Trubowest Handel in Makarov/Svet in Komisija, C-419/08 P, EU:C:2010:147, točka 59, in sklep z dne 31. marca 2011, Mauerhofer/Komisija, C-433/10 P, neobjavljen, EU:C:2011:204, točka 132).
- 109 Poleg tega je bilo že odločeno, da zatrjevana škoda, ki zajema stroške bančne garancije, nastale družbi, kaznovani z odločbo Komisije, ki jo je Splošno sodišče pozneje razglasilo za nično, ne izhaja neposredno iz nezakonitosti te odločbe, ker je ta škoda rezultat odločitve te družbe, da zagotovi bančno garancijo, da ne bi izpolnila obveznosti za plačilo globe v roku, ki je določen v sporni odločbi (glej v tem smislu sodbo z dne 21. aprila 2005, Holcim (Deutschland)/Komisija, T-28/03, EU:T:2005:139, točka 123, in sklep z dne 12. decembra 2007, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, T-113/04, neobjavljen, EU:T:2007:377, točka 38).
- 110 Vendar je treba v obravnavani zadevi poudariti, prvič, da februarja 2006, torej ko sta tožeči stranki vložili tožbo in ko sta zagotovili eno ali več bančnih garancij, kršitev razumnega roka sojenja ni bila predvidljiva. Poleg tega sta lahko tožeči stranki upravičeno pričakovali, da bosta njuni tožbi obravnavani v razumnem roku.
- 111 Drugič, do prekoračitve razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 je prišlo po prvotni odločitvi tožečih strank, da zagotovita bančno garancijo.
- 112 Tako se dejansko stanje v obravnavani zadevi bistveno razlikuje od dejanskega stanja, ki je bilo ugotovljeno v sodbi z dne 21. aprila 2005, Holcim (Deutschland)/Komisija (T-28/03, EU:T:2005:139), in sklepu z dne 12. decembra 2007, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, (T-113/04, neobjavljen, EU:T:2007:377), navedenima zgoraj v točki 109. Zveza med prekoračitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 ter plačilom stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza tej

prekoračitvi, torej v nasprotju s trditvijo Sodišča Evropske unije ni mogla biti prekinjena zaradi prvotne odločitve tožečih strank, da ne bosta takoj plačali globe, naložene z Odločbo C(2005) 4634, in da bosta zagotovili bančno garancijo.

- 113 Iz tega sledi, da obstaja dovolj neposredna vzročna zveza med kršitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 ter izgubo, ki sta jo tožeči stranki utrpeli zaradi plačila stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza prekoračitvi tega roka.
- 114 Na tretjem mestu, najprej je treba spomniti, da se tožeči stranki na kršitev razumnega roka sojenja sklicujeta le v zadevah T-76/06 in T-78/06. Ne sklicujeta se torej na kršitev razumnega roka sojenja zaradi skupnega trajanja postopka v zadevi T-76/06 skupaj z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 22. maja 2014, ASPLA/Komisija (C-35/12 P, EU:C:2014:348), na eni strani in v zadevi T-78/06 skupaj z zadevo, v kateri je bila izdana sodba z dne 22. maja 2014, Armando Álvarez/Komisija (C-36/12 P, EU:C:2014:349), na drugi.
- 115 V obravnavani zadevi je bilo torej ugotovljeno le, da je bil s postopkom v zadevah T-76/06 in T-78/06 kršen razumni rok sojenja (glej točko 83 zgoraj).
- 116 Dalje, kršitev razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 se je končala z razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673).
- 117 Tako sta tožeči stranki od 16. novembra 2011 lahko ugotovili, prvič, obstoj kršitve razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, in drugič, škodo, ki sta jo utrpeli zaradi plačila stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza prekoračitvi navedenega roka.
- 118 Nazadnje, Odločba C(2005) 4634, s katero je bila tožečima strankama naložena globa, je postala dokončna šele 22. maja 2014 in možnost, ki jo je ponudila Komisija glede zagotovitve bančne garancije, se je iztekla tega dne, ker sta se tožeči stranki odločili vložiti pritožbo zoper sodbi z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673).
- 119 Iz tega sledi, da plačilo stroškov bančne garancije po razglasitvi sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), s katerima je prenehala kršitev razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, nima dovolj neposredne vzročne zveze s to kršitvijo, ker je plačilo takih stroškov posledica osebne in samostojne odločitve tožečih strank, sprejete po navedeni kršitvi, da ne bosta plačali globe, da ne bosta predlagali odloga izvršitve Odločbe C(2005) 4634 in da bosta vložili pritožbo zoper zgoraj navedeni sodbi.
- 120 Iz vsega navedenega izhaja, da obstaja dovolj neposredna vzročna zveza med, prvič, kršitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06, in drugič, škodo, ki sta jo tožeči stranki utrpeli pred razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), in ki zajema plačilo stroškov bančne garancije v obdobju, ki ustreza prekoračitvi tega razumnega roka.

– Ocena nastale premoženjske škode

- 121 Na prvem mestu, spomniti je treba, da je trajanje postopka v zadevah T-76/06 in T-78/06 v vsaki od teh zadev za 20 mesecev preseglo razumni rok sojenja (glej točko 83 zgoraj).

- 122 Na drugem mestu, v točkah od 116 do 120 zgoraj je bilo ugotovljeno, da se je kršitev razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 končala 16. novembra 2011 in da obstaja dovolj neposredna vzročna zveza med kršitvijo razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 na eni strani ter škodo, ki sta jo tožeči stranki utrpeli „pred“ razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), na drugi.
- 123 Tako je do kršitve razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06 prišlo 20 mesecev pred razglasitvijo sodb z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673), in sicer 16. marca 2010, od tega datuma pa sta tožeči stranki trpeli premoženjsko škodo.
- 124 Tožeči stranki sta v odgovor na pisno vprašanje Splošnega sodišča z dopisom z dne 10. oktobra 2016 pojasnili, da sta škodo začeli trpeti dve leti po obvestilu o dupliki Komisije, to je 6. oktobra 2008 v zadevi T-78/06 in 12. februarja 2009 v zadevi T-76/06.
- 125 Poleg tega, čeprav Splošno sodišče tožečih strank v zvezi s tem ni zaslišalo, sta v odgovoru z dne 10. oktobra 2016 dodali, da se je njuna škoda končala s sporočitvijo datuma obravnave v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 126 Nazadnje, iz spisov v zadevah T-76/06 in T-78/06 je razvidno, da je bil datum obravnave v vsaki od teh zadev tožečima strankama sporočen 14. januarja 2011.
- 127 Iz pravil, ki urejajo postopek pred sodišči Unije, zlasti iz člena 21 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 44(1) Poslovnika z dne 2. maja 1991, pa izhaja, da spor načeloma določijo in opredelijo stranke in da sodišče Unije ne sme odločati *ultra petita* (sodbi z dne 10. decembra 2013, Komisija/Irska in drugi, C-272/12 P, EU:C:2013:812, točka 27, in z dne 3. julija 2014, Electrabel/Komisija, C-84/13 P, neobjavljena, EU:C:2014:2040, točka 49).
- 128 Splošno sodišče se tako ne more oddaljiti od predloga tožečih strank in po uradni dolžnosti odločiti, da se povrne škoda, ki sta jo utrpeli po 14. januarju 2011, torej v obdobju, ki se kronološko razlikuje od obdobja, za katero trdita, da jima je bila v njem povzročena škoda.
- 129 Zato v obravnavani zadevi škoda, ki se lahko povrne, ustreza stroškom bančne garancije, ki sta jih tožeči stranki plačali med 16. marcem 2010 in 14. januarjem 2011.
- 130 Na tretjem mestu, iz listin, ki sta jih predložili tožeči stranki, je razvidno, da sta stroške bančne garancije plačevali na četrtni ravni.

- ¹³¹ Elementi iz spisa potrjujejo, da je družba ASPLA med 16. marcem 2010 in 14. januarjem 2011 plačala te četrtnetne stroške bančne garancije:

Četrtnetja	Četrtnetni znesek	Mesec	Stroški (EUR)
20.2.2010–19.5.2010	12.259,43	2	8172,95
20.5.2010–19.8.2010	12.259,43	3	12.259,43
20.8.2010–19.11.2010	12.259,43	3	12.259,43
20.11.2010–19.2.2011	12.259,43	3	12.259,43
		Skupaj	44.951,24

- ¹³² Stroški bančne garancije, ki jih je družba ASPLA plačala med 16. marcem 2010 in 14. januarjem 2011, so tako znašali 44.951,24 EUR.

¹³³ Dalje, elementi iz spisa potrjujejo, da je družba Armando Álvarez med 16. marcem 2010 in 14. januarjem 2011 plačala te četrletne stroške bančne garancije:

	Četrletja	Četrletni znesek	Mesec	Stroški (EUR)
	21.2.2010– 20.5.2010	6109,09	2	4072,73
Banka A	21.5.2010– 20.8.2010	6156,34	3	6156,34
	21.8.2010– 28.11.2010	6203,59	3	6203,59
	29.11.2010– 20.2.2011	6290,57	3	6290,57
				22.723,23
	22.2.2010– 21.5.2010	6000,00	2	4000,00
Banka B	22.5.2010– 21.8.2010	6000,00	3	6000,00
	22.8.2010– 21.11.2010	6000,00	3	6000,00
	22.11.2010– 21.2.2011	6000,00	3	6000,00
				22.000,00
	22.2.2010– 21.5.2010	5839,91	2	3893,27
Banka C	21.5.2010– 23.8.2010	5839,91	3	5839,91
	23.8.2010– 22.11.2010	5839,91	3	5839,91
	22.11.2010– 21.2.2011	5839,91	3	5839,91
				21.413,00
	16.2.2010– 15.5.2010	12.075,34	2	8050,23
Banka D	16.5.2010– 15.8.2010	12.180,34	3	12.180,34
	16.8.2010– 15.11.2010	12.285,34	3	12.285,34
	16.11.2010– 15.2.2011	12.390,34	3	12.390,34
				44.906,25
			Skupaj	111.042,48

134 Stroški bančne garancije, ki jih je družba Armando Álvarez plačala med 16. marcem 2010 in 14. januarjem 2011, so tako znašali 111.042,48 EUR.

135 Ob upoštevanju navedenega je treba družbi ASPLA dodeliti odškodnino v višini 44.951,24 EUR in družbi Armando Álvarez v višini 111.042,48 EUR za povrnitev premoženjske škode, ki jima je nastala zaradi kršitve razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 oziroma T-78/06 in ki zajema plačilo dodatnih stroškov bančne garancije.

– *Obresti*

136 Kot izhaja iz prvega tožbenega predloga tožečih strank, Splošnemu sodišču predlagata, naj znesku odškodnine, ki bi jima ga lahko dodelilo, prišteje kompenzacijske in zamudne obresti po obrestni meri, ki jo ECB uporablja za operacije glavnega refinanciranja, povečani za dve odstotni točki, od dneva vložitve tožbe.

137 Pri tem je treba razlikovati med kompenzacijskimi in zamudnimi obrestmi (sodba z dne 27. januarja 2000, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, EU:C:2000:38, točka 55).

138 Prvič, kar zadeva kompenzacijske obresti, je treba opozoriti, da ni mogoče prezreti neugodnih posledic zaradi časa, ki je pretekel med nastankom škodnega dogodka in ocenitvijo odškodnine, ker je treba upoštevati izgubo vrednosti valute (glej v tem smislu sodbi z dne 3. februarja 1994, Grifoni/Komisija, C-308/87, EU:C:1994:38, točka 40, in z dne 13. julija 2005, Camar/Svet in Komisija, T-260/97, EU:T:2005:283, točka 138). Namen kompenzacijskih obresti je namreč izravnava poteka časa do sodne odmere zneska škode, ne glede na morebitno zamudo dolžnika (sodba z dne 12. februarja 2015, Komisija/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, točka 37).

139 Konec obdobja, ki daje pravico do te revalorizacije, mora načeloma sovpadati z datumom razglasitve sodbe, s katero se ugotovi obveznost povrnitve škode, nastale tožeči stranki (glej v tem smislu sodbe z dne 19. maja 1992, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, EU:C:1992:217, točka 35; z dne 13. julija 2005, Camar/Svet in Komisija, T-260/97, EU:T:2005:283, točki 142 in 143, in z dne 26. novembra 2008, Agraz in drugi/Komisija, T-285/03, neobjavljena, EU:T:2008:526, točki 54 in 55).

140 V obravnavani zadevi glede odškodnine, ki jo je treba plačati vsaki od tožečih strank za povrnitev premoženjske škode, ki sta jo utrpeli, iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 138, izhaja, da bi imeli tožeči stranki pravico zahtevati odškodnino skupaj s kompenzacijskimi obrestmi od 16. marca 2010.

141 Vendar tožeči stranki s prvim tožbenim predlogom predlagata, kot sta potrdili z dopisom z dne 6. decembra 2016, da se znesku odškodnine, do katere sta upravičeni, prištejejo kompenzacijske obresti „od dneva vložitve tožbe“ v tej zadevi, to je od 27. januarja 2015.

142 Zato kompenzacijske obresti, ki se morajo prišteti k odškodnini, dolgovani vsaki od tožečih strank za povrnitev premoženjske škode, ki sta jo utrpeli, v skladu s predlogom tožečih strank tečejo od 27. januarja 2015.

143 Poleg tega tožeči stranki, ki se sklicujeta na utrpelo izgubo, nista predložili nobenega dokaza, da bi od zneskov bančne garancije, ki jih je družba ASPLA plačala od 16. marca 2010 do 14. januarja 2011, ter stroškov bančne garancije, ki jih je družba Armando Álvarez plačala od 16. marca 2010 do 14. januarja 2011, lahko tekle obresti po obrestni meri, ki jo ECB uporablja za operacije glavnega refinanciranja, povečani za dve odstotni točki (glej v tem smislu sodbi z dne 27. januarja 2000, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, EU:C:2000:38, točka 219, in z dne 26. novembra 2008, Agraz in drugi/Komisija, T-285/03, neobjavljena, EU:T:2008:526, točka 49).

- 144 Tako tožeči stranki ne moreta trditi, da je treba uporabiti kompenzacijske obresti, izračunane po obrestni meri, ki jo ECB uporablja za operacije glavnega refinanciranja, povečani za dve odstotni točki.
- 145 Nasprotno pa se izguba vrednosti valute, povezana s pretečenim časom, kaže v letni stopnji inflacije, ki jo je za zadevno obdobje v državi članici, v kateri imata sedež tožeči stranki, ugotovil Eurostat (Statistični urad Evropske unije) (glej v tem smislu sodbe z dne 27. januarja 2000, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, EU:C:2000:38, točki 220 in 221; z dne 13. julija 2005, Camar/Svet in Komisija, T-260/97, EU:T:2005:283, točka 139, in z dne 26. novembra 2008, Agraz in drugi/Komisija, T-285/03, neobjavljena, EU:T:2008:526, točka 50).
- 146 Zato stopnja kompenzacijskih obresti, ki se morajo prišteti odškodnini, dolgovani vsaki od tožečih strank za povrnitev premoženjske škode, ki sta jo utrpeli, ustreza letni stopnji inflacije, ki jo je Eurostat ugotovil v državi članici, v kateri imata ti družbi sedež. Te kompenzacijske obresti se bodo v mejah predloga tožečih strank v zvezi z vsako od tožečih strank uporabljale za obdobje med 27. januarjem 2015 in datumom razglasitve te sodbe.
- 147 Na drugem mestu, v zvezi z zamudnimi obrestmi iz sodne prakse izhaja, da obveznost plačila takih obresti načeloma nastane s sodbo, s katero se ugotovi obveznost povrnitve škode (glej v tem smislu sodbo z dne 26. junija 1990, Sofrimport/Komisija, C-152/88, EU:C:1990:259, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 148 Za določitev stopnje zamudnih obresti je primerno upoštevati člena 83(2)(b) in 111(4)(a) Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1268/2012 z dne 29. oktobra 2012 o pravilih uporabe Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije (UL 2012, L 362, str. 1). Na podlagi teh določb je obrestna mera za terjatve, ki niso poplačane v roku, obrestna mera, ki jo ECB uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja, objavljena v seriji *C Uradnega lista Evropske unije*, in ki velja prvi koledarski dan meseca, v katerem terjatev zapade v plačilo, povečana za tri odstotne točke in pol.
- 149 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je treba odškodnini iz točke 135 zgoraj, vključno s kompenzacijskimi obrestmi, ki se prištejejo odškodnini za povrnitev premoženjske škode, ki jo je utrpela vsaka od tožečih strank, povečati za zamudne obresti od datuma razglasitve te sodbe do celotnega plačila.
- 150 Poleg tega mora biti stopnja tega povečanja določena v mejah predloga tožečih strank (glej v tem smislu sodbi z dne 19. maja 1992, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, EU:C:1992:217, točka 35, in z dne 8. maja 2007, Citymo/Komisija, T-271/04, EU:T:2007:128, točka 184).
- 151 Obrestna mera zamudnih obresti bo torej tista, ki jo ECB določi za svoje operacije glavnega refinanciranja, povečana za dve odstotni točki, kot predlagata tožeči stranki.

– *Sklep glede odškodnine in obresti*

- 152 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba tej tožbi delno ugoditi v delu, ki se nanaša na povrnitev premoženjske škode, ki sta jo tožeči stranki utrpeli zaradi kršitve razumnega roka sojenja v zadevah T-76/06 in T-78/06.
- 153 Odškodnina, ki se družbi ASPLA dolguje za povrnitev premoženjske škode, ki jo je utrpela zaradi plačila dodatnih stroškov bančne garancije, znaša 44.951,24 EUR, ta znesek pa se poveča za kompenzacijske obresti od 27. januarja 2015 do razglasitve te sodbe po letni stopnji inflacije, ki jo je Eurostat ugotovil v državi članici, v kateri ima ta družba sedež.

- 154 Odškodnina, ki se družbi Armando Álvarez dolguje za povrnitev premoženjske škode, ki jo je utrpela zaradi plačila dodatnih stroškov bančne garancije, znaša 111.042,48 EUR, ta znesek pa se poveča za kompenzacijske obresti od 27. januarja 2015 do razglasitve te sodbe po letni stopnji inflacije, ki jo je Eurostat ugotovil v državi članici, v kateri ima ta družba sedež.
- 155 Zneska odškodnin iz točk 153 in 154 zgoraj, vključno s kompenzacijskimi obrestmi, ki se prištejejo odškodninama, dolgovanima tožečima strankama za povrnitev premoženjske škode, ki sta jo utrpeli, bosta povečana za zamudne obresti v skladu s pogoji iz točk 149 in 151 zgoraj.
- 156 V preostalem se tožba zavrne.

Stroški

- 157 Člen 134(3) Poslovnika določa, da če vsaka stranka uspe samo deloma, nosi vsaka svoje stroške. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.
- 158 V obravnavani zadevi sta tožeči stranki s svojimi vsebinskimi predlogi uspeli deloma. Vendar večinoma nista uspeli glede svojega odškodninskega zahtevka. V teh okoliščinah in ob upoštevanju vseh okoliščin zadeve je treba odločiti, da vsaka stranka nosi svoje stroške.
- 159 V skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Torej je treba odločiti, da Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji razširjeni senat)

razsodilo:

1. Evropski uniji, ki jo zastopa Sodišče Evropske unije, se naloži, naj družbi Plásticos Españoles, SA (ASPLA) plača odškodnino v višini 44.951,24 EUR, družbi Armando Álvarez, SA pa v višini 111.042,48 EUR za povrnitev premoženjske škode, ki jo je vsaka od teh družb utrpela zaradi kršitve razumnega roka sojenja v zadevah, v katerih sta bili izdani sodbi z dne 16. novembra 2011, ASPLA/Komisija (T-76/06, neobjavljena, EU:T:2011:672), in z dne 16. novembra 2011, Álvarez/Komisija (T-78/06, neobjavljena, EU:T:2011:673). Vsaka od teh odškodnin se poveča za kompenzacijske obresti od 27. januarja 2015 do razglasitve te sodbe po letni stopnji inflacije, ki jo je Eurostat (Statistični urad Evropske unije) za zadevno obdobje ugotovil v državi članici, v kateri imata ti družbi sedež.
2. Odškodnini iz točke 1 zgoraj se povečata za zamudne obresti od razglasitve te sodbe do celotnega plačila po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka (ECB) določi za svoje operacije glavnega refinanciranja, povečani za dve odstotni točki.

3. V preostalem se tožba zavrne.

4. Družbi ASPLA in Armando Álvarez na eni strani ter Unija, ki jo zastopa Sodišče Evropske unije, na drugi nosijo svoje stroške.

5. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Papasavvas

Labucka

Bieliūnas

Kreuschitz

Forrester

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 17. februarja 2017.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Postopek in predlogi strank	2
Pravo	4
Dopustnost	4
Ugovor nedopustnosti, naveden primarno, ki se nanaša na nejasnost in nenatančnost tožbe	4
Ugovor nedopustnosti, naveden podredno, ki se nanaša na zastaranje zahtevka za povrnitev zatrjevane premoženjske škode	5
Vsebinska presoja	7
Domnevna kršitev razumnega roka sojenja	7
Zatrjevana premoženjska škoda in domnevna vzročna zveza	10
– Uvodne ugotovitve	11
– Plačilo obresti na znesek globe	12
– Plačilo stroškov bančne garancije	13
– Ocena nastale premoženjske škode	14
– Obresti	18
– Sklep glede odškodnine in obresti	19
Stroški	20